

Резюме

В статті автор звертає увагу на проблему відмежування умисльного вбивства від доведення до самоубийства по такому признаку як психическе состояние потерпевшего. Эта проблема в научной литературе освещалась поверхностно. В статье автор проводит анализ таких терминів, як психическая травма, душевная болезнь, психическое расстройство и психическая болезнь. Также автор приводит примеры психических состояний, в которых потерпевший не может в полной мере оценивать характер собственных действий в момент причинения себе смерти. На основании этого исследования автор предлагает рассматривать психическое состояние потерпевшего как один из главных признаков, по которым следует проводить отграничение умисленного убийства от доведения до самоубийства.

Ключевые слова: умисленне убийство, доведення до самоубийства, психическая травма, душевна болезнь, психическое расстройство, психическая болезнь.

Summary

In this article the author draws attention to the problem of distinguishing intentional killing of incitement to suicide on such grounds as the mental condition of the victim. This problem in the scientific literature covered surface. In his article, the author analyzes the terms such as trauma, mental illness, mental disorder and mental illness. The author also gives examples of mental states in which the victim can not bend any measure to assess the nature of their actions at the time of his death. Based on this study, the author proposes to consider the mental state the victim as one of the chapters of the grounds on which the delimitation should be carried out by murder intentional incitement to suicide.

Key words: murder, incitement to suicide, trauma, mental illness, mental disorder, mental illness.

Отримано 28.05.2012

О. В. ПОПОВИЧ

Олена Василівна Попович, здобувач Львівського державного університету внутрішніх справ

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИСТОСТІ ЗЛОЧИНЦЯ

Особистість злочинця характеризується виникненням певних змін (вад) у її психологічній структурі. Змінам піддаються ціннісні орієнтації, потреби, схильності, переконання. Виникають негативні риси характеру: жорстокість, озлобленість, жадібність, боягузтво тощо.

Різні аспекти даної проблеми в різний час досліджували такі зарубіжні та вітчизняні вчені, як: Ю. М. Антонян, В. Н. Бураков, Я. І. Гилінський, Г. Н. Горшенков, А. І. Долгова, П. А. Кабанов, В. Н. Кудрявцев, Н. Ф. Кузнецова, В. В. Лунєєв, В. А. Номоконов, Д. А. Шестаков, А. М. Яковлєв та інші.

Мета даної статті полягає у дослідженні особистості злочинця як соціально-психологічного поняття, що включає сукупність типових психологічних і етичних якостей індивіда, які формуються в результаті скоєння злочинів. Особистість злочинця охоплює цілу систему психологічних властивостей: спонуки, установки, переконання, емоційні та вольові особливості тощо.

Особистість злочинця не тільки існує, вона потребує поглибленого дослідження. Саме тому необхідно погодитися з А. Ф. Зелінським, який стверджує, що особистість злочинця – альфа і омега кримінальної психології, її наріжний камінь. Людина, яка порушила кримінальний закон, є автором злочину, а її «справа» перетворює громадянина на злочинця, який відкидається суспільною свідомістю¹. У злочинців у процесі заняття злочинною діяльністю виробляються своєрідні вміння і навички, звички і схильності, тобто «злочинний» почерк. Схильність до скоєння злочинів певним способом – передумова злочинної професіоналізації. Знання специфіки способів професійної злочинної діяльності – ключ до виявлення винних.

Про особистість злочинця необхідно говорити у тому випадку, коли йдеться про певну систему злочинних дій. Це зумовлено тим, що особистість формується в процесі діяльності (зокрема злочинної). Здійснення злочинних дій позначається на психологічній структурі особистості, виникненні у неї антигромадської спрямованості (установки).

Заслужують на увагу пропозиції деяких авторів виділяти наступні категорії ознак щодо структури особистості злочинця: 1) соціально-демографічні: а) загальногромадянська сфера (соціальне походження, соціальне становище, освіта, участь в суспільно-політичних подіях тощо); б) сімейна сфера (сімейний стан, склад сім'ї, взаємини членів сім'ї тощо); в) побутова сфера (місце проживання, житлові умови, матеріальне становище; найближче побутове оточення, знайомства тощо); г) виробнича сфера (професія, спеціальність, рід заняття, трудовий стаж, характеристика в колективі тощо); 2) соціально-психологічні: а) етична сфера (світоглядні і етичні риси людини); б) інтелектуальна сфера (рівень розумового розвитку, обсяг знань, життєвий досвід тощо); в) емоційна сфера (сила і швидкість реакцій на подразники, ступінь емоційної збудливості тощо); г) вольова сфера (цілеспрямованість особистості, самовладання, рішучість тощо).

У сучасній кримінальній психології розглядають також певний причинний комплекс особистості злочинця, до якого відносять: 1) соціальні фактори (нестабільність суспільства, несприятлива соціально-психологічна атмосфера в ньому, соціальна незахищеність тощо); 2) політичні фактори (відсутність розвинутої демократії, тоталітаризм, корумпованість тощо); 3) ідеологічні фактори (відсутність ідейності, бездуховність тощо); 4) моральні фактори (аморальність, поширеність алкоголізму, наркоманії, люмпенізація в суспільстві тощо); 5) економічні фактори (спад економіки, зростання тінізації в економічній сфері тощо); 6) соціально-побутові фактори (незадоволеність побутовим обслуговуванням, відсутність житла тощо); 7) соціально-технічні фактори (виникнення нових професій, технізація виробництва, необхідність освоєння передової техніки тощо); 8) соціально-культурні фактори (криза вітчизняної культури, засилля культури насильства, пропаганда антигуманних ідей через засоби масової інформації тощо); 9) національні фактори (ідеї націоналізму, міжнаціональні конфлікти тощо); 10) соціально-демографічні фактори (проблеми в сім'ях, «вимирання» сіл тощо); 11) організаційно-управлінські фактори (помилкові владні рішення, відсутність зв'язку органів влади і управління з населенням тощо); 12) соціально-правові фактори (правові пропуски; відсутність врегульованості суспільних стосунків); 13) генетичні фактори (погіршення генетичного потенціалу); 14) соціально-медичні фактори (руйнування системи медичного обслуговування, невчасне виявлення психічних аномалій тощо); 15) інформаційні фактори (інформаційна перенасиченість, негативна дія реклами тощо); 16) соціально-виховні фактори (відсутність виховної роботи, належної діяльності громадських організацій тощо); 17) кримінальні фактори (існування кримінальних інститутів, кримінальної ідеології, кримінальної субкультури тощо); 18) криминологічні фактори (недостатність системи профілактичної роботи; відсутність прогностичної діяльності відносно правопорушень, недоліки попереджувальної діяльності правоохоронних органів тощо); 19) військові фактори (синдром розвалу армії; дідівщина; торгівля зброєю і боеприпасами тощо); 20) соціально-психологічні фактори (особливості соціальних спілкувань; виникнення негативних рис особистості тощо).

Спроби дослідження злочинних типів (соціально-психологічних типів) були зроблені лікарем-психіатром Ч. Ломброзо, який вивчав представників місць позбавлення волі і своєрідність тагувань на їх тілі. Ч. Ломброзо і його послідовник Е. Феррі розрізняли наступні типи злочинців: 1) природжених; 2) «злочинців внаслідок безумства», психопатів та інших, які страждають психічними аномаліями; 3) злочинців через пристрасть; 4) випадкових; 5) звичних². Патріарх антропологічної школи кримінального права Ч. Ломброзо стверджував, що злочинний тип особистості можна розпізнати (діагностувати) за специфічними фізичними і психічними ознаками (виникнення цієї школи відноситься до 70–80-х рр. XIX ст.).

Заслугове на увагу класифікація особистостей, запропонована психологом А. Ф. Лазурським. При визначенні типів він виходив з: 1) природних психологічних можливостей; 2) особливостей соціального пристосування особистості до дійсності. Причому відповідно до цих ознак він визначив три рівні особистостей: нижчий, середній і вищий. На кожному рівні визначаються так звані чисті типи, змішані та збочені.

Для кримінальної психології важливе значення мають збочені типи особистості нижчого рівня (з цих типів виходять злочинні особистості)³. А. Ф. Лазурський до збочених типів відносить: 1) пасивний тип, який виступає у вигляді двох різновидів: а) апатичного, такого, що характеризується байдуже-млявим ставленням до всього оточуючого, відсутністю яскраво виражених інтересів і потреб; б) безвольно-боязкого, якого легко переконати, з переважанням пригніченого настрою. На думку вченого, люди такого типу, хоча і не відносяться до кримінального типу, можуть бути джерелом поповнення злочинного світу; 2) тип розважливого егоїста. Люди цього типу розважливі і хитрі, черстві і злопам'ятні; на першому плані у них турбота про свої вигоди і інтереси, переважно матеріальні; цей тип дуже близький до кримінального; 3) афектно-збочений тип. Його представники – безладно веселі, легковажні люди. За своїми соціальними проявами – п'яниці, забіяки, скандалісти, дрібні злодюжки; 4) активно-збочений тип (гвалтівник). Тут два підтипи: а) безладно-гвалтівника, котрий характеризується рішучістю, енергією. Працювати не любить, схильний до бійок; б) зосереджено-жорстокий, який не зупиняється і перед вбивством⁴.

У 20-ті роки минулого століття дослідження різних типів злочинців проводить С. В. Познишев. Всіх правопорушників він розділив на дві категорії – октогенних та екзогенних (залежно від співвідношення об'єктивних обставин і внутрішньої особистісної готовності до злочину). Перші – «моральні психоастеніки», яким не притаманні норми моралі і здатність до співпереживання. Другі – здійснюють діяння під впливом зовнішніх умов. До цієї категорії можуть бути віднесені особистості: 1) з недостатньо розвиненими правовими почуттями; 2) недостатньо самостійні при виборі вчинків, тобто такі, яких легко переконати, легковажні, слабхарактерні⁵.

Спробу створити класифікацію особистостей на матеріалах вивчення злочинців зробила психіатр А. С. Петрова. Основна ідея полягала в тому, що поняття особистості розглядалося як тип реакції, що визначається психологічною конституцією (будовою) людини. У цьому плані автор розрізняє «примітиви» (нормальна людина, але внаслідок несприятливих умов нерозвинена людина низького культурного рівня) і «непримітиви» (характеризується високою культурою). А. С. Петрова усередині кожної з груп виділяє основні типи (конкретно-емоційний, ефективно-абстрактний, інтелектуально-вольовий) і проміжні⁶.

Викликає інтерес пропозиція А. Г. Ковальова розрізняти основні типи особистості злочинців залежно від ступеня кримінальної зараженості особистості. За цим критерієм автор виділяє: 1) глобальний злочинний тип (тип з повною злочинною зараженістю). Цей тип асоціальний. Він негативно ставиться до праці та людей. Представники цього типу не мислять життя поза злочинами, які їм обіцяють основні радощі. Всі їх

помисли, відчуття пов'язані із задумами здійснення злочинів, їх воля тверда і непохитна в кримінальних діяннях. Цей тип включає різні підтипи хтивого розбещувача і гвалтівника, казнокрада, який, незважаючи на покарання краде і краде, і, нарешті, бандита⁷; 2) парціальний тип, тобто з частковою кримінальною зараженістю. Особистість цих людей ніби роздвоєна, в ній уживаються риси нормального соціального типу і риси злочинця; 3) передкримінальний тип; означає, що ці люди володіють такими морально-психологічними властивостями, які в певній ситуації, якщо вони опиняться в ній, неминуче скоюють злочини. Тут існує два різновиди особистостей: а) люди з надзвичайно емоційною збудливістю і недостатнім самовладанням; б) легковажний ледар, який любить добре пожити, не утруднюючи себе⁸.

Існують також інші критерії класифікації злочинних типів. Зокрема, М. І. Єнікєєв за ступенем соціальної дезадаптації розрізняє два типи особистості злочинця: антисоціальний тип (особи, які неодноразово скоїли злочини на основі стійкої антисоціальної спрямованості, – тип «злісного» злочинця); асоціальний тип (особи, які вперше скоїли злочин на основі загальної асоціальної спрямованості, – несоціалізований, «менш злісний» тип злочинця). На підставі психорегуляції автор виділяє тип особистості злочинця, який характеризується дефектами психічної саморегуляції (особи, які скоїли злочин вперше і в результаті випадкового збігу обставин; досконалий злочин суперечить загальному типу поведінки даної особистості, випадковий для неї, пов'язано з окремими дефектами саморегуляції. Це особи, які не зуміли протистояти криміногенній ситуації; їх особистісною особливістю є низький рівень самоконтролю, ситуативна зумовленість поведінки). За змістом ціннісно-орієнтаційної спрямованості особистості розрізняє наступні групи злочинців: 1) злочинці з антисоціальною корисливою спрямованістю (корисливо-господарська підгрупа злочинців: злодії, шахраї); 2) злочинці з антисоціальною корисливо-насильницькою спрямованістю (особи з корисливими посяганнями, поєднаними з насильством над особистістю); 3) злочинці з антигуманною, агресивною спрямованістю (особи із вкрай зневажливим ставленням до життя, здоров'я і особистої гідності інших людей)⁹.

При вивченні окремих категорій злочинців істотне місце відводиться насильницькому типу злочинця (хуліган, гвалтівник, вбивця). У літературних джерелах робилися спроби встановити найбільш загальні риси насильницьких злочинців: 1) егоїзм, що нерідко переходить в егоцентризм, при якому вся поведінка особи підкоряється лише її інтересам, бажанням і потягам; примітивно-анархічна позиція: «що хочу, те й роблю»; 2) тісно пов'язана з егоїзмом (а нерідко і прямо визначена ним) зневага до інтересів і думки окремих членів суспільства, зокрема навіть найближчих цій людині людей; 3) відсутність здатності, а часто і бажання поставити себе на місце потерпілого; звідси – відсутність співчуття до потерпілого, більша чи менша жорстокість; 4) переважно афектний характер поведінки, при якій бажання, потреби і потяги, які виникають у особистості, відразу ж реалізуються, у тому числі і злочинним шляхом.

Скоєння насильницьких злочинів пов'язане з агресією. У психології агресія розглядається як поведінка або дія, спрямована на завдання фізичної або психічної шкоди або на знищення іншої людини. Готовність окремої особистості до агресії виявляється як негативна межа – агресивність.

Необхідно зазначити, що термін «агресія» означає напад. Агресивні злочини мають злісний, деструктивний характер і переслідують мету заподіяти потерпілому шкоду. В основі кримінальної агресії – ворожнеча і жага руйнування. Вона посягає на найважливіші людські блага – життя, здоров'я, честь, гідність, права людини. Агресія спрямована на завдання людині страждань і перешкоджає здійсненню її намірів.

Об'єктами агресивних дій бувають також речі і природа – місце існування людей¹⁰.

Насильницький тип злочинця пов'язаний з тим, що вирішення конфлікту характеризується наявністю агресивності особистості, зумовленої такими якостями індивіда, як соціальна відчуженість, знижена толерантність, озлобленість, егоцентризм тощо. Для насильницьких злочинців характерний низький рівень загальної культури і освіти.

Розрізняють випадкових злочинців і стійкий («злісний») тип насильницького злочинця. Для злісного типу характерна агресивна спрямованість особистості, прагнення вирішити конфлікт за допомогою фізичної сили, жорстокість, що проявляється.

Особливий тип насильницького злочинця – вбивця. Існують різні типи вбивць: «випадкові» вбивці, сексуальні вбивці, вбивці-хулігани, вбивці-терористи, вбивці-найманці (кілери) тощо.

Позбавлення життя іншої людини має серйозні психологічні наслідки для особи, яка скоїла його. «Не убий» – свідчить шоста заповідь Закону Божого. І це пов'язано не лише із захистом життя людини, а й тими стражданнями (певними психічними станами), в яких перебуває особа, яка скоїла вбивство. Скоєння вбивств передбачає деформацію всієї структури особистості.

Специфіка сексуальних вбивств полягає в необхідності обліку сексопатологічних даних. Так, насильство серійних сексуальних садистів детерміноване психолого-психіатричними закономірностями (такий садизм обирається як аномальна форма вирішення різноманітних індивідуально значущих інтра- та інтерперсональних конфліктів і подолання хронічних фрустрацій, підвищення самооцінки, підтвердження своєї маскулітності)¹¹. Дану категорію вбивств (сексуальних) скоюють чоловіки. Явища садизму в жінок зустрічаються вкрай рідко, а садистські вбивства і некрофілія не зустрічаються¹².

У спеціальній літературі наголошується, що для серійних сексуальних злочинів характерне садистське оформлення епізодів – демонстрація, насамперед самому собі, свого панування над жертвою – її особистістю, тілом, нерідко – можливість розпоряджатися її речами, життям, здоров'ям, статевою незалежністю і недоторканністю, жорстоке її пригнічення і підпорядкування, катування, тортури, болісне завдання ушкоджень, знущання, глум, приниження¹³.

На даний час серйозною соціальною небезпекою є замовні вбивства. Психологія замовного вбивства характеризується складним ланцюгом взаємодій: замовник – виконавець, або замовник – посередник – виконавець, або замовник – декілька посередників – виконавець. Існують різні типи виконавців замовного вбивства (кілерів). Вони можуть бути підрозділені на виконавців-дилетантів і виконавців-професіоналів. Наймані вбивці-професіонали у свою чергу підрозділяються на вбивць-одинаків, які виконують замовлення час від часу, і вбивць, які знаходяться на постійному утриманні того чи іншого злочинного угруповання. Вони здійснюють вбивство групою кількістю по дві-три особи.

Психологічні особливості має особистість виконавця замовного вбивства, для якої основний мотив діяльності – не лише користь, а й досягнення професійного результату. Професійних виконавців замовних вбивств пропонувалося умовно позначити як: 1) «соціопатичних», до яких відносяться особистості з явними дефектами психічної діяльності, в межах станах; 2) «категорія інфернального досвіду» – ветерани бойових дій, колишні засуджені особи з низьким соціальним статусом.

Вбивця-професіонал – йде на справу, якщо відчуває 99 %-у гарантію власної безпеки. Він володіє достатньо високими навиками в «мистецтві» вбивати людей, використовує найсучаснішу техніку стеження і радіозв'язку, проводить заходи щодо підготовки вбивства. Ніхто і ніколи не повинен запідозрити в ньому ліквідатора. Він повинен бути неяскравим, непомітним, таким, який розчиняється в натовпі.

Специфікою відрізняється особистість хулігана. Існують різні версії походження одного з найпоширеніших в світі визначень порушення громадського порядку (хуліганства). Зазвичай його пов'язують з прізвиськом однієї ірландської сім'ї, що проживала в Лондоні наприкінці XVIII ст. і відрізнялася особливим буйством... Але коріння явища, яке позначається ним, – в глибині століть, в агресивній природі людини¹⁴.

Хуліган прагне продемонструвати владу за допомогою насолоди безкарністю, прояву самоствердження. У процесі хуліганства має місце явна невідповідність приводу і реакції на нього. Майже всі прояви хуліганства здійснюються в стані алкогольного сп'яніння або наркотичного збудження. Серед вуличних бешкетників переважають молоді люди, які діють, як правило, групами¹⁵. Дії хулігана часто супроводжуються руйнуванням або знищенням майнових цінностей. Йдеться про вандалізм – безглуздо жорстоке руйнування історичних пам'яток, культурних цінностей, будівель, споруд, майна. За своєю психологічною сутністю вандалізм агресивний.

Широке коло особистостей включає корисливий тип злочинця: злодії, розкрадачі, шахраї тощо. Злодій – злочинець, який займається крадіжками. Саме зі злодіями пов'язане виникнення злочинних традицій, злодійських «законів» і правил поведінки у кримінальному світі. Розрізняють злодіїв: «домушників», «форточників», «кишенькових» тощо. У злодіїв порушується система етичної орієнтації, з'являються негативні якості особистості: жадібність, прагнення до наживи, нечесність тощо. Від крадіжки необхідно відрізнити kleptomaniю – прагнення, що імпульсно виникає (непереборне) вилучити ті чи інші речі без корисливої мети.

Підсумовуючи, можемо констатувати, що у психології особистості злочинця розрізняють певного роду дефекти: 1) дефекти індивідуальної правосвідомості (соціально-правовий інфантилізм, правова непоінформованість, соціально-правова дезінформованість, правовий нігілізм (негативізм), соціально-правовий цинізм, соціально-правова безкультурність); 2) патологія потребової сфери особистості; 3) дефекти в особових установках; 4) дефекти психічного розвитку (спостерігаються майже у 50 % засуджених).

¹ Зелинский А. Ф. Криминальная психология / А. Ф. Зелинский. – К.: Юринком Интер, 1999. – С. 9.

² Фэрри Э. Уголовная антропология и социализм / Э. Фэрри // Проблемы преступности. – 1924. – Сб. 2. – С. 31–32.

³ Ковалев А. Г. Психологические основы исправления правонарушителя / А. Г. Ковалев. – М.: Юридическая литература, 1968. – С. 46–52.

⁴ Лазурский А. Ф. Классификация личностей / А. Ф. Лазурский. – Петербург, 1921. – С. 63–65.

⁵ Познышев С. В. Основы пенитенциарной науки / С. В. Познышев. – М., 1923. – С. 107–112.

⁶ Петрова А. С. Психологическая классификация личностей / А. С. Петрова. – М., 1927. – С. 37.

⁷ Ковалев А. Г. Вказана праця. – С. 50.

⁸ Там само. – С. 50–51.

⁹ Еникеев М. И. Юридическая психология: учебник / М. И. Еникеев. – М.: НОРМА-ИНФРА-М, 1999. – С. 53–55.

¹⁰ Зелинский А. Ф. Вказана праця. – С. 170–171.

¹¹ Бухановская О. А. Серийные сексуальные садисты: подходы к лечению и его принципы / О. А. Бухановская // Серийные убийства и социальная агрессия: что ожидает нас в XXI веке? Медицинские аспекты социальной агрессии: материалы 3-ей международной научной конференции. – Ростов-на-Дону: Феникс, 2001. – С. 76–80.

¹² Фомина А. С. Расследование убийств, совершаемых по сексуальным мотивам / А. С. Фомина // Расследование преступлений против личности: учебное пособие / Под ред. О. Я. Баева. – Воронеж: Издательство Воронежского государственного университета, 1998. – С. 71–74.

¹³ Бухановский А. О. Серийные сексуальные преступления: психолого-психиатрические сопоставления / А. О. Бухановский, В. Т. Гайков, Ю. Г. Байбаков // Серийные убийства и социальная агрессия: что ожидает нас в XXI веке? Медицинские аспекты социальной агрессии: материалы 3-ей международной научной конференции. – Ростов на-Дону: Феникс, 2001. – С. 94.

¹⁴ Зелинский А. Ф. Вказана праця. – С. 186.

¹⁵ Там само. – С. 188–189.

Резюме

Стаття присвячена розкриттю особистості злочинця, що передбачає вивчення психологічних механізмів протиправної поведінки, мотивації різних видів злочинів, індивідуально-психологічних і соціальних чинників та ситуативних реакцій людини.

Ключові слова: особистість злочинця, злочинне діяння, психологічна структура злочину, ціннісні орієнтації злочинця, індивідуальна правосвідомість, правовий нігілізм, соціально-правовий цинізм, дефекти особистісних установок, дефекти психічного розвитку.

Резюме

Статья посвящена раскрытию личности преступника, которое предусматривает изучение психологических механизмов противоправного поведения, мотивации разных видов преступлений, индивидуально-психологических и социальных факторов и ситуативных реакций человека.

Ключевые слова: личность преступника, преступное деяние, психологическая структура преступления, ценностные ориентации преступника, индивидуальное правосознание, правовой нигилизм, социально-правовой цинизм, дефекты личностных установок, дефекты психического развития.

Summary

The article deals with the analysis of criminal personality, which provides for study of psychological mechanisms of unlawful behavior, motivation of various crime types, individual, psychological and social factors and human situational reactions.

Key words: criminal personality, criminal action, psychological structure of a crime, axiological orientations of a criminal, individual legal consciousness, legal nihilism, social and legal cynicism, defects of personal attitudes, defects of psychical development.

Отримано 20.06.2012

Н. В. СМЕТАНІНА

*Наталія Володимирівна Сметаніна, аспірант
Національного університету «Юридична академія
України імені Ярослава Мудрого»*

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПИТАННЯ ВИВЧЕННЯ ЗЛОЧИННОСТІ ЯК ШЛЯХ ПОШУКУ ЇЇ СУТНІСНОЇ ОСНОВИ

Джерелом соціальних потреб, які викликають необхідність подальшого розвитку кримінології, виступає проблема злочинності, яка відома будь-якій державі та суспільству. За численними опитуваннями громадської думки не лише в Україні, а й у багатьох інших країнах проблема злочинності давно посіла чільне місце серед актуальних суспільних проблем, пропустивши поперед себе хіба що проблеми забезпечення економічного розвитку і матеріального достатку¹.

Злочинність визнають мегапроблемою функціонування людського суспільства, людської цивілізації. Ця проблема набуває характеру ключової загрози національній безпеці в силу закладеного в неї прагнення до насильства, знищення, деформації основних соціальних цінностей, відносин, державних і суспільних інститутів. Злочинність робить неможливим прогресивний розвиток особистості, суспільства і держави².

За даними Департаменту інформаційних технологій МВС України у 2007 р. було зареєстровано 401293 злочинів, у 2008 – 384424, у 2009 – 434678, у 2010 – 500902 і у 2011 – 515833 злочинів. Отже, починаючи з 2009 р. спостерігаємо збільшення динаміки злочинності. Від злочинних посягань у 2007 р. загинуло 9800 осіб, у 2008 – 8656 осіб, у 2009 – 6590 осіб, у 2010 – 6077 осіб і у 2011 – 6426 осіб. Лише за останні п'ять років у нашій державі внаслідок злочинних діянь загинуло 37549 осіб (!).

Визначення чітких меж досліджуваного явища можливе лише в рамках кримінологічної науки, яка глибоко вивчає поняття злочинності. Для будь-якої науки головним питанням є перш за все питання термінології, яку вона використовує для розробки і науково обґрунтованого вирішення проблеми. Саме тому поняття злочинності має для наукових кримінологічних досліджень вирішальне значення.

Окремі аспекти досліджуваної проблеми розглядалися у працях як вітчизняних учених, зокрема, Ю. В. Бауліна, В. І. Борисова, В. В. Голіни, В. К. Гришука, І. М. Даньшина, О. М. Джужи, В. М. Дрьоміна, А. П. Закалюка, А. Ф. Зелінського, Я. Ю. Кондратьєва, О. М. Костенка, М. В. Костицького, О. Г. Кулика, О. М. Литвака, О. Є. Манохи, М. І. Мельника, П. П. Михайленка, А. А. Музики, М. І. Панова, В. М. Поповича, В. В. Сташиса, С. А. Тарарухіна, В. П. Тихого, І. К. Туркевич, П. Л. Фріса, В. І. Шакуна, С. С. Яценка та інших, так і зарубіжних фахівців – Г. А. Аванесова, А. І. Алексєєва, В. Л. Алтухова, Ю. М. Антоняна, М. М. Бабаєва, І. В. Блауберга, Ю. Д. Блувштейна, О. А. Герцензона, А. І. Долгової, А. Е. Жалинського, О. О. Жижиленка, С. М. Іншакова, І. І. Карпеця, В. М. Кудрявцева, Н. Ф. Кузнецової, С. І. Курганова, В. В. Лунєєва, Г. М. Міньковського, Й. С. Ноя, В. В. Панкратова, Е. Ф. Побегайло, С. М. Шапієва, Е. Г. Юдіна, О. М. Яковлева та інших.

Проблемам дослідження злочину як соціального явища присвятили свої праці В. Бачинін, О. Микитчик, Е. Поздняков, А. Добринін, М. Ібрагімов.